

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Ing. M. F.**
proti

žalovanému: **Úřad městské části Praha 4**
sídlem Praha 4, Antala Staška 2059/80b

za účasti: **UTP Immo s.r.o. IČO: 08444528**
sídlem Praha 2, Polská 1518/44

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2021, č. j.
P4/049048/21/OST/NADA

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce podal k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“ nebo též „souhlas“). Napadeným rozhodnutím žalovaný vydal žadateli, společnosti UTP Immo s.r.o. (dále jen „osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zúčastněná na řízení“) souhlas s odstraněním stavby rodinného domu č. p. X, ul. X, na pozemku parc. č. XA a XB v k. ú. X (dále jen „stavba“).

II. Dosavadní průběh řízení, obsah správního spisu a napadené rozhodnutí

2. Vlastník stavby podal ohlášení odstranění stavby na předepsaném formuláři, dokumentaci bouracích prací (Dokumentace pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby) a doložil veškeré podklady dle § 128 odst. 1 stavebního zákona. Vlastník stavby doložil:
 - závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 23. 11. 2020 sp. zn. S - HSHMP 70659/2020, č. j. HSHMP 70659/2020/Mat (dále jen „závazné stanovisko HSHMP“),
 - závazné stanovisko Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí a dopravy, oddělení dopravy ze dne 25. 2. 2020, č. j. P4/86809/20/OŽPAD/Pec./St.117/20,
 - závazné stanovisko a vyjádření Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí a dopravy, oddělení životního prostředí a odpadového hospodářství ze dne 16. 3. 2020, č. j. P4/86820/20/OŽPAD/STAN/St,
 - závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „MHMP“), odboru bezpečnosti, oddělení preventivní ochrany ze dne 19. 3. 2020 č.j. MHMP 462042/2020, sp. zn. S-MHMP 337209/2020,
 - vyjádření MHMP, odboru ochrany prostředí, oddělení posuzování vlivů na životní prostředí ze dne 6. 4. 2020 č.j. MHMP 500696/2020, sp. zn. S-MHMP 339278/2020 OCP,
 - souhlas MHMP, odboru evidence majetku, oddělení výkonu vlastnických práv ze dne 5. 3. 2020, č. j. 400875/2020, sp. zn. S-MHMP 337455/2020
 - vyjádření společnosti Pražské vodovody a kanalizace, a.s. ze dne 9. 3. 2020 zn. PVK 11316/ OP/20,
 - vyjádření společnosti Pražská vodohospodářská společnost a.s. ze dne 13. 3. 2020 zn. 00773/20/2/02,
 - vyjádření společnosti PREdistribuce, a.s. ze dne 25. 2. 2020 300074433,
 - vyjádření společnosti CETIN a.s. ze dne 10. 11. 2020 č. j. 811523/20.
3. Stavební úřad posoudil podané ohlášení odstranění stavby (doplněné dne 25. 11. 2020) a dospěl k závěru, že ohlášení záměru odstranit stavbu splňuje § 128 odst. 2 stavebního zákona.

III. Žaloba

4. Žalobce v žalobě předně uvedl, že se s napadeným rozhodnutím seznámil dne 14. 2. 2022, když nahlédl do správního spisu vedeného k řízení týkajícího se novostavby navrhované na místě odstraňované stavby. Zahájení společného územního a stavebního řízení o vydání společného povolení na stavbu *Novostavba bytového domu v X, na pozemku parc. č. XA, XB,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

XC vše v k. ú. X, v X. bylo žalobci oznámeno oznámením žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. P4/032724/22/OST/BAVA.

5. Žalobce je toho názoru, že souhlas žalovaného byl vydán v rozporu se zákonem, neboť nebyla splněna podmínka dle § 128 odst. 2 stavebního zákona, eventuálně ani podmínka podle § 128 odst. 6 téhož zákona. Vydáním souhlasu byl žalobce zkrácen na svých právech, zejména na právech uvedených v § 4 odst. 4 a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), které by v případě vedení správního řízení o povolení odstranění stavby měl.
6. V prvním žalobním bodě žalobce namítl, že se záměr přímo dotýká jeho vlastnického práva k nemovitostem, a to k domu č. p. X stojícímu na pozemku parc. č. X a pozemkům parc. č. XA a parc. č. XB v k. ú. X, a to zejména způsobeným hlukem, prachem, vibracemi, uvolňováním látek z nebezpečných odpadů (azbestu) a narušením pohody bydlení. Realizace odstranění stavby vyvolá značnou hlukovou zátěž okolních nemovitostí, a přímo se dotkne vlastnického práva žalobce, jehož obsahem je i právo na nerušené užívání jeho rodinného domu a zahrady a zasáhne do pohody bydlení. Připomněl, že odstranění stavby s sebou nese mimo jiné náročné, a to i hlukové bourací práce, přičemž vzdálenost pozemku žalobce od stavby nedosahuje ani 10 metrů. Připomněl, že realizace odstranění stavby vyvolává silné prachové zatížení, kdy prašnost může zasáhnout rovněž jeho vlastnické právo. Dále uvedl, že mechanismy používané při bourání stavby jsou zdrojem vibrací, které mohou zasáhnout jeho nemovitosti, a tedy i jeho vlastnické právo k nim. Dodal, že výše uvedené se pojí i se související dopravou nákladními automobily odvázejícími suť a další stavební odpad, kdy jejich pohyb bude působit hluk, prašnost a vibrace, a to i na nemovitostech žalobce. S odkazem na údaje o druhu a účelu stavby „*Střecha je sedlová s krytinou z azbestocementových vlnitých desek*“ žalobce namítl, že jakékoliv nakládání s azbestem se může dotknout jeho nemovitostí. Uzavřel, že s ohledem na výše předestřené a každý z uvedených vlivů zvlášť, minimálně však v jejich souhrnu, může dojít po dobu provádění odstranění stavby ke zhoršení životního prostředí v dané lokalitě a k narušení kvality prostředí, což povede i k narušení pohody bydlení žalobce. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 44/2005-116.
7. Závěrem k tomuto žalobnímu bodu akcentoval, že jen při účasti žalobce a ostatních dotčených vlastníků ve vedeném správním řízení je možno zajistit, že při provádění demolice stavby budou chráněny i zájmy žalobce, neboť možnost účastníků vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhnout jejich doplnění či další důkazy přispívá též k tomu, aby rozhodnutí bylo vydáno na základě zjištěného stavu věci. Žalobce jako vlastník přímo dotčených nemovitostí nebyl účastníkem řízení, nemohl se ani domáhat toho, aby byla stanovena účinná a dostatečná opatření k minimalizaci negativních vlivů záměru na jeho nemovitosti a neměl možnost se případně bránit opravným prostředkem. Žalovaný byl povinen vydat usnesení o tom, že ohlášený záměr odstranit stavbu projedná v řízení.
8. V druhém žalobním bodě žalobce namítl, že vydání souhlasu je v rozporu s § 128 odst. 6 stavebního zákona. Uvedl, že pokud se ohlášený záměr odstranit stavbu týká nemovitosti, v níž je obsažen azbest, a závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví stanoví podmínky pro provedení tohoto záměru, tak se o povolení odstranění stavby vede řízení. Žalobce odkázal na stranu 3 souhlasu, kde je dle jeho názoru stanovena podmínka pro provedení záměru spočívající v nezbytnosti ohlášení (nejméně 30 dnů před zahájením prací s azbestem) prací s azbestem, které budou splňovat požadavky uvedené v závazném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

stanovisku HSHMP. Toto stanovisko stanovilo podmínku pro práce s azbestem, a tudíž souhlas žalovaného byl vydán v rozporu s § 128 stavebního zákona.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K obsahu sporu předně konstatoval, že předmětným souhlasem stavebního úřadu není vlastníku stavby založena povinnost, nýbrž toliko oprávnění stavbu odstranit. Záleží tedy pouze na stavebníkovi, zda tohoto oprávnění využije či nikoliv.
10. Ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu má žalovaný za to, že podle § 128 odst. 2 stavebního zákona nesplnění podmínky pro vydání souhlasu s odstraněním stavby nezakládá pouhé eventuální dotčení práv třetích osob. Z tohoto ustanovení vyplývá, že stavební úřad si musí vyřešit, zda záměr odstranit stavbu se dotkne práv třetích osob (nikoliv, že se může dotknout), aby se následně rozhodl, zda stačí vydat souhlas s odstraněním stavby, nebo zda musí vést řízení o odstranění stavby. Pokud by k vedení řízení o odstranění stavby stačil možný v úvahu přicházející zásah do práva třetí osoby odstraněním stavby, pak by právní institut souhlasu s odstraněním stavby neměl smysl. Pokud žalobce uvádí, že prašnost a vibrace mohou zasáhnout i jeho nemovitosti, nezakládá pouze taková eventualita povinnost vést řízení o odstranění stavby. Zdůraznil zároveň, že žalobce netvrdí dotčení v důsledku přímých imisí ve smyslu § 1013 odst. 1 věta druhá občanského zákoníku. Pro to, aby bylo vedeno řízení o odstranění stavby místo vydání souhlasu s odstraněním stavby, je nutno, aby zásah do práva třetí osoby překročil určitou míru, a to míru danou především veřejnoprávními předpisy. Žalovaný dále podotkl, že si lze těžko představit nehlukné odstraňování stavby. Právní institut souhlasu s odstraněním stavby by ztratil svůj smysl, pokud by o odstranění stavby bylo nutno vést řízení jenom proto, že např. hluk spojený s odstraněním stavby lze slyšet, přestože by intenzita hluku nepřekročila limity.
11. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008 č.j. 9 As 171/2019-52 (pozn. soudu: žalovaný měl zřejmě na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008 č.j. 9 As 1/2007-52), z něhož dovodil, že stavební úřad pro účely vydání souhlasu s odstraněním stavby posuzuje podmínku (ne)dotčení práv třetích osob na základě toho, zda by odstraněním stavby bylo skutečně zasaženo do práv třetích osob nad mírou danou veřejnoprávními a soukromoprávními předpisy. Stavební úřad tedy nevede řízení o odstranění stavby automaticky z důvodu eventuálního zásahu do práv třetích osob a bez ohledu na míru takového zásahu.
12. K odkazu žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 -116 žalovaný poznamenal, že požadavky na pohodu bydlení nelze absolutizovat, protože určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, přičemž po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli, je-li přiměřené poměrům. Připomněl, že také i normy soukromoprávní operují v právu imisí s pojmem zatížení nad míru přiměřenou poměrům.
13. Stavební úřad musí řešit otázku dotčení práv třetích osob odstraněním stavby dřív, nikoli až v řízení o povolení odstranění stavby. Žalovaný má za to, že by byl souhlas s odstraněním stavby zbytečný, pokud by podmínka pro jeho vydání spočívající v nedotknutí se práv třetích osob neměla být splněna již jen možným zásahem do práv třetích osob či již jen zásahem do práv třetích osob pod přípustnou míru a pokud by se tak mělo vést řízení o odstranění stavby, ve kterém by vlastník nemovitosti sousedící s nemovitostí, na které má být stavba odstraněna, tvrdil pouze možnost nepřímých imisí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vnikajících na jeho nemovitost, aniž by tvrdil, že by tyto nepřímé imise překračovaly přípustnou míru, a stavební úřad by se mírou nepřímých imisí zabýval až v řízení a nakonec by odstranění stavby povolil bez stanovení podmínek k zajištění ochrany práv vlastníka sousední nemovitosti, ačkoliv mu právní předpisy ukládají tyto podmínky uvést v povolení. Žalovaný má proto za to, že žalobce neměl veřejné subjektivní právo být účastníkem řízení o povolení odstranění stavby.

14. S odkazem na dokumentaci bouracích prací a souhlasné závazné stanovisko HSHMP, která je jako dotčený orgán povinna chránit veřejné zdraví, nebylo třeba realizovat žádná technická ani organizační opatření týkající se hluku. Co se týče žalobcem tvrzeného možného zásahu jeho nemovitosti vibracemi, žalovaný odkázal na dokumentaci bouracích prací, v níž je uvedeno, že strojní vybourání bude prováděno na předmětné stavbě, která je samostatně stojící stavbou zcela izolovanou od stavby žalobce, a to pouze u „*betonových a kamenných základových konstrukcí, cca 0,5 m pod stávající úroveň terénu*“, tzn. ve zcela dostatečné vzdálenosti od stavby žalobce, což ve svém důsledku znamená, že stavba žalobce nemůže být těmito vibracemi ohrožena. Co se týče ochrany ovzduší, žalovaný odkázal na vyjádření odboru životního prostředí a dopravy ze dne 16. 3.2020, č. j. P4/86820/20/OŽPAD/STAN/St, kde je uvedeno, že z hlediska ochrany ovzduší nejsou chráněné zájmy dotčeny.
15. Odbor životního prostředí a dopravy, oddělení životního prostředí a odpadového hospodářství rovněž vydal souhlasné závazné stanovisko ze dne 25. 2. 2020, č. j. P4/86809/20/OŽPAD/Pec./St.117/20. Doprava odstraňovaného materiálu tak byla posouzena příslušným silničním správním úřadem. Přílehlá veřejná komunikace nemá žádné omezení pro vjezd nákladních automobilů. Stavba žalobce je od garáže rodinného domu (předmětné stavby, která má být odstraněna) vzdálena cca 17,5 m a od obytné části rodinného domu (předmětné stavby, která má být odstraněna, stojící na pozemku parc. č. XB v k.ú. X) je vzdálena cca 22,5 m. Nelze tak důvodně předpokládat, pouze na základě tvrzení žalobce, že dojde k narušení pohody bydlení žalobce v jeho domě. Samotné žalobcem tvrzené zhoršení komfortu nemůže mít za následek nezákonnost vydání předmětného souhlasu.
16. S odkazem na dokumentaci bouracích prací žalovaný podotkl, že strojní vybourávání betonových a základových konstrukcí je pouze jednou z mnoha činností, které budou při odstraňování předmětné stavby prováděny. Jedná se o dočasné, krátkodobé odstraňování předmětné izolované stavby, které neomezí obvyklé užívání stavby a pozemku žalobce nad míru danou právními předpisy. Doplnil, že z pohledu náročnosti odstraňování stavby se jedná o zcela běžný způsob odstranění, který není nijak náročný jak rozsahem, tak způsobem odstranění (bez použití netradičních, technicky náročných postupů), a to i s ohledem na skutečnost, že má být odstraněna stavba, která je zcela izolovaná a nachází se v dostatečné vzdálenosti od žalobce tak, aby při dodržení způsobu provedení bouracích prací dle dokumentace bouracích prací nedošlo k omezení vlastnického práva žalobce, tj. k omezení obvyklého užívání stavby a pozemku žalobce nad mírou danou právními předpisy. Uzavřel, že nelze dopředu předpokládat, že stavebník své odpovědnosti a povinnosti (zejména povinnost šetrnosti k sousedství) nedostojí.
17. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu žalovaný předně vyzdvihl, že podle § 128 odst. 6 stavebního zákona pro vedení řízení o povolení odstranění stavby nestačí, že stavba obsahuje azbest, ale musí být současně splněna podmínka, že orgán ochrany veřejného zdraví stanovil podmínky pro provedení tohoto záměru ve svém závazném stanovisku.

18. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že závazné stanovisko HSHMP obsahuje podmínky pro provedení záměru odstranit stavbu s azbestem. Závazné stanovisko má ve své závazné části uveden pouze souhlas s předloženou dokumentací bouracích prací a žádné podmínky pro provedení záměru odstranit stavbu tato část neobsahuje. Ani odůvodnění závazného stanoviska neobsahuje (materiálně) podmínky. Žalovaný nepovažuje povinnosti uložené již samotnými právními předpisy za stanovení podmínek orgánem ochrany veřejného zdraví. Za podmínku pro provedení odstranění stavby nepovažuje ani stanovení 30denní lhůty k ohlášení prací s azbestem před jejich zahájením, protože taková lhůta není určitým stanoveným pokynem, jak má stavebník postupovat při pracích s azbestem za účelem ochrany veřejného zdraví. Podle žalovaného lhůta k ohlášení prací s azbestem ničí zdraví neochrání, neochrání ho ani její dodržení. Její porušení je bez vlivu na zdraví.
19. Žalovaný uzavřel, že byly splněny podmínky pro vydání souhlasu. K uvedenému pak odkázal na sdělení odboru stavebního řádu Magistrátu hlavního města Prahy sp. zn. S-MHMP 844575/2021/STR, č. j. MHMP 978478/2021 (dále jen „sdělení MHMP“), který na základě podaného podnětu k zahájení přezkumného řízení stran předmětného souhlasu dne 16. 7. 2021 konstatoval, že důvody pro zahájení přezkumného řízení neshledal.

V. Replika

20. Žalobce v replice předně konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření neuvedl nic, čím by vyvrátil důvodnost žaloby. Žalovaný věc řádně neposoudil, pokud uvedl, že ani zásah do práv třetí osoby nevede k povinnosti vést řízení o odstranění stavby. Pokud nelze dospět k závěru, že daný záměr se nedotkne práv třetích osob, nelze vydat souhlas s odstraněním stavby.
21. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že v žalobě žádné přímé emise netvrdil a dále rozvedl žalobní námitku uvedenou pod prvním žalobním bodem, a to zejména ve vztahu k hluku. Konstatoval, že jiný dopad do práv vlastníků dotčených nemovitostí bude mít odstraňování stavby v průmyslovém areálu, zcela jiný dopad v klidné obytné čtvrti v sousedství rodinného domu. Podotkl, že stabilní judikatura správních soudů jednoznačně potvrzuje, že pro účastenství v řízeních dle stavebního zákona je rozhodující nikoli splnění veřejnoprávních limitů, ale to, zda stavba či jiný záměr může zasáhnout do vlastnických práv vlastníků sousedních nemovitostí. Ani kladná stanoviska orgánů neznamenaají, že se stavba nedotkne práv třetích osob. S odkazem na druhý žalobní bod uzavřel, že podmínky pro provedení daného záměru byly v závazném stanovisku HSHMP stanoveny.

VI. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

22. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé konstatovala, že coby vlastník pozemku a stavby splnila veškeré podmínky. Dokumentace bouracích prací jasně stanoví podmínky nakládání s odpady a z napadeného rozhodnutí plyne, že hluchnost prací bude maximálně omezena. Časový úsek vyhrazený pro realizaci bouracích prací je zkrácený a velice šetrný. Osoba zúčastněná na řízení dodala, že stávající dům je obydlen, dlouhodobě není udržován, jeho stav je špatný, všeobecně je tento objekt určen ke zbourání, a bourací práce jsou proto nevyhnutelným krokem. Závěrem konstatovala, že nevidí žádný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí a soudu předložila sdělení MHMP.

VII. Posouzení věci soudem

23. Poté, co soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přezkoumal napadené rozhodnutí, a to

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.

24. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
25. Podle § 27 odst. 2 správního řádu *účastníky jsou též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.*
26. Podle § 128 odst. 2 stavebního zákona, *je-li ohlášení úplné, záměr se nedotýká práv třetích osob nebo není třeba stanovit podmínky pro odstranění stavby nebo podmínky k zajištění ochrany veřejných zájmů a nejde o případ podle odstavce 6, stavební úřad vydá souhlas s odstraněním stavby do 30 dnů ode dne podání ohlášení.*
27. Podle § 128 odst. 4 stavebního zákona, *dojde-li stavební úřad k závěru, že ohlášení není úplné nebo nejsou splněny podmínky pro vydání souhlasu, rozhodne usnesením, že ohlášený záměr odstranit stavbu projedná v řízení; toto usnesení se oznamuje pouze stavebníkovi; proti tomuto usnesení se nelze odvolat. Podané ohlášení se považuje za žádost o povolení odstranění stavby, řízení je zahájeno právní mocí usnesení. Pokud je to pro posouzení odstranění stavby nezbytné, vyzve stavební úřad současně vlastníka k doplnění žádosti o další podklady. Bude-li vlastníkem stavby v uvedených případech podána přímo žádost o povolení odstranění, usnesení se nevydává; pro obsah žádosti se použije odstavec 1 obdobně. Účastníkem řízení není nájemce bytu, nebytového prostoru nebo pozemku. Povolení k odstranění stavby obsahuje kromě náležitostí souhlasu podmínky pro odstranění stavby, kterými se zajistí ochrana veřejných zájmů nebo práv účastníků řízení.*
28. Podle § 128 odst. 6 stavebního zákona, *o povolení odstranění se vede řízení, pokud se ohlášený záměr odstranit stavbu nebo terénní úpravy týká nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, památkové zóně nebo ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, a závazné stanovisko orgánu státní památkové péče stanoví podmínky pro provedení tohoto záměru. Řízení o povolení odstranění se vede také v případě, kdy se ohlášený záměr odstranit stavbu týká nemovitosti, v níž je obsažen azbest, a závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví stanoví podmínky pro provedení tohoto záměru. Podané ohlášení odstranění se v uvedených případech považuje za žádost a dnem jeho podání je zahájeno řízení o povolení odstranění stavby. Účastníkem řízení není nájemce bytu, nebytového prostoru nebo pozemku.*
29. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
30. Před vlastním posouzením žalobních námitek soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017–43, č. 3931/2019 Sb. NSS, podle něhož „[s]ouhlasy vydávané stavebním úřadem, zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.“. Napadené rozhodnutí je tak přezkoumatelné v řízení o žalobě podané podle § 65 s. ř. s.
31. Soud rovněž poznamenává, že obsahem vlastnického práva ke stavbě je také právo s ní nakládat, tedy i právo stavbu odstranit. Stavební zákon stanovuje dvě možné varianty postupu stavebního úřadu po doručení ohlášení záměru odstranit stavbu: vydání souhlasu nebo „překlopení“ do režimu správního řízení (řízení o žádosti o povolení odstranění stavby).

32. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, čj. 7 As 10/2009-86, konstatoval, že „[i]nstitut ohlášení stavby vychází ze zásady, že omezovat svobodu jedince při výkonu jeho vlastnického práva nebo jiného práva, jež mu z hlediska soukromoprávního zakládá možnost stavět, lze veřejnoprávními požadavky (v procesní rovině např. vyžadováním stavebního povolení nebo jiného obdobného souhlasu ke stavbě) jen v té míře, v jaké je to nezbytné k ochraně veřejného zájmu.“ Na uvedené Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 6. 8. 2010, č. j. 7 As 54/2010-121, kde uvedl, že „[t]ento závěr lze vztáhnout i na postup vlastníka stavby, který se rozhodne stavbu ve svém vlastnictví zbourat. Nezpochybnitelnou součástí vlastnického práva je právo naložit s předmětem vlastnictví i způsobem, jenž spočívá v odstranění tohoto předmětu (demolice stavby). Stavební úřad pak může na základě zákona do realizace vlastnického práva autoritativně zasáhnout, a tím základní právo omezit, ovšem jen z důvodů specifikovaných ve stavebním zákoně, jimiž jsou ohrožení veřejného zájmu a práv jiných osob. Stavební zákon za účelem ochrany veřejného zájmu a dotčených práv jiných osob upravil režim postupu stavebního úřadu, který odpovídá prioritě soukromého vlastnického práva před ingerencemi státu, které nejsou ve velké řadě případů potřebné. Stavební zákon tedy nezakotvil u všech staveb např. pouze povolovací režim, ale naopak s ohledem na povahu vlastnického práva jako jednoho ze základních práv zakotvil režim ohlašovací spojený se vznikem práva odstranit stavbu bez povolení, pokud stavební úřad v zákonné lhůtě nedojde k závěru, že jsou v případě předmětné stavby dány důvody pro uplatnění režimu povolovacího. Stavební úřad je proto povinen na základě ohlášení vlastníka stavby ve vymezené lhůtě posoudit, zda je nutno odstranění stavby projednat s dotčenými orgány pro možnost narušení veřejného zájmu, např. ochrana památek, přírody a krajiny, a s osobami, jejichž práva by byla výkonem vlastnického práva (demolice nemovitosti) zasažena, např. osoby, jimž svědčí zástavní či jiná věcná práva k předmětné stavbě. Rozhodně ovšem stavební úřad není v rámci své úvahy oprávněn posuzovat budoucí stavební záměry vlastníka, jenž se rozhodne svoji stavbu zbourat. Ochrana veřejného zájmu přísluší v právním státě pouze státním orgánům, které k prosazení ochrany veřejného zájmu disponují pravomocemi, které vykonávají v souladu se zásadami zákonnosti, rovnosti, proporcionality a dobré správní praxe.“ Ačkoli se zákonná úprava ve stavebním zákoně v průběhu let změnila, citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou na projednávaný případ aplikovatelné i nyní.
33. Stavební úřad přezkoumá podané ohlášení odstranění stavby v první řadě z hlediska jeho úplnosti. Na základě předložené dokumentace bouracích prací a připojených podkladů je povinen zjistit, zda a případně jakým způsobem se ohlášený záměr odstranění stavby dotýká práv třetích osob. Bude též zkoumat, zda je třeba stanovit podmínky pro odstranění stavby nebo podmínky k zajištění ochrany veřejných zájmů ve smyslu požadavků vyjádřených dotčenými orgány. Stavební úřad musí rovněž prověřit, zda je ve stavbě obsažen azbest a zda závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví ukládá podmínky pro odstranění stavby (srov. MACHÁČKOVÁ, Jana a kol. Stavební zákon. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 944–945.).
34. Pokud se jedná o souhlas, ohlášený záměr odstranit stavbu se v řízení neprojednává; stavební úřad po splnění zákonem daných kritérií (v nyní projednávaném případě zejména nedotčení práv třetích osob) vydá souhlas. Naproti tomu okruh účastníků řízení o odstranění stavby není v § 128 stavebního zákona výslovně stanoven, a proto je třeba vyjít z obecné definice účastníků řízení v § 27 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015-32).

35. Vedlejším účastníkem je ten, kdo může být rozhodnutím přímo dotčen na svých právech nebo povinnostech. Takové dotčení musí mít jistou intenzitu a musí se dotýkat subjektu dotýkat přímo. Dlužno dodat, že dle závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008-68, publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS, *„podmínkou účastnictví v řízení není vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Pro úspěšnost námítky vztahující se k účastnictví postačuje potence dotčení práva.“* Jinak řečeno, účastníkem v rámci této kategorie je jednak ten, kdo bude na svých právech rozhodnutím přímo dotčen, ale i ten, kdo může být (tj. potencialita) na svých právech rozhodnutím přímo dotčen. Skutečnost, že „ve finále“ k takovému dotčení nakonec nedojde (kdy i díky uplatněným námitkám takového účastníka řízení dojde k přehodnocení původního záměru), již nemá z hlediska účastnictví žádný význam. Otázku účastnictví je proto nutno posuzovat předem a s výhledem do budoucna, nikoliv zpětně. (POTĚŠIL, Lukáš, HEJČ, David, RIGEL, Filip, MAREK, David. Správní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 164, marg. č. 11.) Pro naplnění definice účastnictví v § 27 odst. 2 správního řádu tedy postačuje pouhá *možnost* přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Zároveň musí být splněna podmínka, že práva nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny *přímo*, tedy bezprostředně. Je povinností správního orgánu v jednotlivých případech posoudit, kteří z vlastníků „sousedních“ pozemků a staveb na nich mohou být konkrétním rozhodnutím dotčeni přímo. Pouhá skutečnost, že pozemek žalobce sousedí s pozemkem, z něhož má být odstraněna stavba, sama o sobě nezakládá žalobci účastnictví v řízení o jejím odstranění. V nyní projednávané věci jde o ohlášení odstranění stavby. Z pohledu vlastníka stavby je ideálním výsledkem vydaný souhlas či povolení odstranění stavby (vydané v řízení), umožňující reálné odstranění stavby. Ve vztahu k tomuto výsledku je třeba zkoumat naplnění definice dotčení práv třetích osob (případného účastnictví v řízení), tedy přímé dotčení práv žalobce. Právním pojmem „přímé dotčení“ se v souvislosti se stavebním řízením zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48, v němž dovodil, že *„neurčitý právní pojem „přímo dotčen na vlastnickém právu“ ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976 je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí.“* V návaznosti na toto rozhodnutí poté v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 54/2011-91 konstatoval, že *„přímým dotčením (je) nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají.“*
36. Jak už bylo výše řečeno, v nyní projednávané věci žalovaný vydal osobě zúčastněné na řízení souhlas s odstraněním stavby. Nejedná se tedy o situaci, kde bylo nutné z podstaty věci důkladně zkoumat okolnosti spočívající v možných (trvalých) dopadech na okolí, případně změnu poměrů v lokalitě vyvolanou odstraněním stavby a vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají. Logicky vzato je odstranění stavby dočasný jev, jehož následkem je pouhá neexistence stavby. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že odstraňovaná stavba se nachází na oploceném pozemku se zahradou bez jakékoliv návaznosti na okolní pozemky a stavby. Neexistence stavby tak nijak nezasáhne do existence okolních pozemků a staveb. V úvahu tudíž připadá pouze dotčení sousedů přechodnými rušivými vlivy v souvislosti s odstraňováním stavby.
37. ~~„Vzhledem k tomu, že žalovaný v řízení o odstranění stavby nebyl povinen zkoumat okolnosti spočívající v možných (trvalých) dopadech na okolí, případně změnu poměrů v lokalitě vyvolanou odstraněním stavby a vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají, není dle mého názoru třeba posuzovat, zda žalovaný si tuto otázku správně (předběžně) posoudil, či zda měl v nyní projednávané věci ohlášení osoby zúčastněné na řízení vydat souhlas s odstraněním stavby.“~~
40. Stejně v dané věci je proto výklad pojmu „(ne)dotčení práv třetích osob“ vyplývajícího z ustanovení § 128 odst. 2 stavebního zákona, resp. to, zda žalovaný si tuto otázku správně (předběžně) posoudil, či zda měl v nyní projednávané věci ohlášení osoby zúčastněné na řízení vydat souhlas s odstraněním stavby.

řízení posoudit jako žádost o povolení odstranění stavby a vést o ní řízení o povolení odstranění stavby.

41. Pokud jde o dotčení žalobce přechodnými rušivými vlivy v souvislosti s odstraňováním stavby, muselo by se jednat o rušení *přesahující míru přiměřenou poměrům* ve vztahu k poměrům dané lokality (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015-32), aby založilo jeho účastenství v řízení o povolení odstranění stavby. Z uvedeného soud dovozuje, že touto optikou je nutné posuzovat i požadavky stanovené v § 128 odst. 2 stavebního zákona, tedy to, zda se záměr nedotýká práv třetích osob. V tomto ohledu je třeba poznamenat, že ani případné vedení řízení o povolení odstranění stavby nemusí samo o sobě znamenat, že žalobce bude nutně jeho účastníkem.
42. V nyní projednávané věci soud v rámci vypořádání prvního žalobního bodu vycházel z kritéria dotčení práv *nad míru přiměřenou poměrům*, neboť žalobce jednak nepochybně dodržel veřejnoprávních předpisů, jednak, jak žalovaný správně poukázal, netvrdil dotčení přímo přiváděnými imisemi ve smyslu § 1013 odst. 1 věta druhá občanského zákoníku. Kritérium „nad míru přiměřenou poměrům“ se v judikatuře běžně vyskytuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, č. 2029/2010 Sb. NSS). Míru přiměřenou poměrům je třeba vykládat nikoliv vzhledem k obdobné demolici, ale ve vztahu k poměrům *dané lokality*, v nyní projednávané věci tedy ve vztahu ke skutečnosti, že se jedná o zastavěnou oblast ve městě s několika rodinnými domy v sousedství stavby. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 62/2015-32 z tohoto pohledu mohou (nikoli však vždy) být jednotlivé imise hodnoceny jako faktory, které budou zásadně ovlivňovat poměry v dané lokalitě a (negativně) zatěžovat tuto lokalitu nad míru, která je v lokalitě konstantní a obvyklá. V obecné rovině nelze vyloučit, že proces odstraňování nemovitosti může založit účastenství vlastníka sousední nemovitosti právě proto, že takový stavební záměr naruší *poměry v lokalitě obvykle panující*. Zejména může jít o zasahování jednotlivými imisemi v souvislosti s odstraňováním stavby (hluk, prach, výskyt azbestu v odstraňované stavbě atd.). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111 může být přímým dotčením sousedních nemovitostí například i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby. Dotčení vlastních práv těmito faktory žalobce namítal. Soud ponechává stranou námitky žalobce vztahující se k možnosti dotčení na právech jiných osob než jeho, neboť žalobci nepřísluší v přezkumném soudním řízení hájit práva třetích osob, které se samy soudní ochrany nedovolávají.
43. Soud z obsahu správního spisu zjistil následující skutečnosti:
44. Ve vztahu k možnému či přímému zásahu žalobcových nemovitostí soud odkazuje na dokumentaci bouracích prací (B. Souhrnná zpráva) v níž je uvedeno, že „*odstraňovaná stavba se nachází na oploceném pozemku se zahradou, v majetku investora. Odstraňovaná stavba je izolovaným rodinným domem, bez jakékoliv návaznosti na okolní pozemky a stavby. Demolice bude probíhat postupným rozebíráním objektu shora dolů. Odstraněním stavby nedojde k ohrožení či omezení užívání sousedních pozemků. Odstraněním stavby nedojde k ovlivnění odtokových poměrů v okolí – pozemky okolo stavby jsou užívané jako zahrada – zastavěná plocha umožňující zasakování dešťových vod. Odstraněním stavby nedojde k ovlivnění požární bezpečnosti okolních staveb. Při bouracích pracích budou dodrženy hygienické limity akustického tlaku A pro hluk ze stavební činnosti LAeq,s dle nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Bourací práce budou probíhat výhradně v denní době od 7:00 do 21:00 hod - LAeq,s = 65 dB. Mimo výše uvedenou dobu nebudou bourací práce probíhat, stavba bude uzavřena (oplocení)*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a zajištěna proti vstupu osob. (...) Odstraňování stavby bude dočasně (v omezeném čase po dobu výstavby) narušovat hlukem a prachem okolí v únosné a přijatelné míře. Jiné možné negativní vlivy stavby na okolí nejsou známy. (...) Demolice stavby bude probíhat postupným rozebíráním nosných konstrukcí. Prostory okolo stavby jsou dostatečné, aby rozebíráním nedošlo k ohrožení okolních staveb. (...) Odstraňování stavby nebude mít ani během provádění ani po dokončení nijak výraznější vliv na okolní pozemky a stavby.“

45. S odkazem na dokumentaci bouracích prací a souhlasné závazné stanovisko HSHMP, která je jako dotčený orgán povinna chránit veřejné zdraví, je zřejmé, že nebylo třeba realizovat žádná technická ani organizační opatření týkající se hluku. Z dokumentace bouracích prací rovněž plyne, že strojní vybourání je pouze jednou z mnoha činností, která bude prováděna na předmětné stavbě. Co se týče ochrany ovzduší, odbor životního prostředí a dopravy ve svém vyjádření ze dne 16. 3. 2020, č. j. P4/86820/20/OŽPAD/STAN/St, uvedl, že z hlediska ochrany ovzduší nejsou jím chráněné zájmy dotčeny. Doprava odstraňovaného materiálu byla posouzena příslušným silničním správním úřadem, kdy přilehlá veřejná komunikace nemá žádné omezení pro vjezd nákladních automobilů. Stavba žalobce je od garáže rodinného domu (předmětné stavby, která má být odstraněna) vzdálena cca 17,5 m a od obytné části rodinného domu (předmětné stavby, která má být odstraněna, stojící nyní na pozemku parc. č. XB v k. ú. X) je vzdálena cca 22,5 m.
46. Jak již soud uvedl výše, pouhé sousedství pozemku ve vlastnictví žalobce s pozemkem, na kterém má být realizován předmětný stavební záměr spočívající v odstranění stavby, nepředstavuje samo o sobě právně relevantní skutečnost, jež by bez dalšího zakládala dotčení práv žalobce ve smyslu § 128 odst. 2 stavebního zákona. Pokud by měl být na svých právech dotčen každý, kdo je vlastníkem sousední či jinak stavebnímu záměru blízké nemovitosti, mohl zákonodárce takovou definici dotčené osoby jednoduše zakomponovat do aplikované právní úpravy. Okruh dotčených osob je proto třeba zkoumat s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. I když nelze vyloučit, že dotčen na právech bude právě vlastník sousedního pozemku, dotčení jeho právní sféry v intencích § 128 odst. 2 stavebního zákona se bude (musí se) odvíjet od souboru dalších skutkově nebo právně významných okolností. V obecné rovině lze žalobci přisvědčit, že imise hlukem, prachem či vibracemi mohou být zdrojem narušení pohody bydlení (kvality prostředí), neboli mohou svou intenzitou přesáhnout míru, která je v dané lokalitě považována za přiměřenou (obvyklou). Vyhodnotit je tedy třeba jednak to, zda stavební záměr nežádoucí imise produkuje, podstatný je však i rozsah těchto imisí, resp. jejich vliv na poměry v lokalitě. V nyní posuzované věci je nesporné, že odstranění předmětné stavby se neobejde bez hluku, vibrací či prašnosti, a to zejména v souvislosti s vlastní bourací fází záměru. Na tomto místě soud souhlasí se žalovaným, že kvalifikovaný zásah do práva třetí osoby ve smyslu § 128 odst. 2 stavebního zákona vyžaduje, aby tento zásah překročil určitou míru, neboli byl ve zjevném nepoměru ke stávající situaci v dané lokalitě. Nelze totiž přehlížet, že veřejnoprávní normy nastavily pro množství (rozsah) emitovaných škodlivých látek a vlivů určité hranice (limity), které jsou odrazem odborného posouzení toho, co je (ještě) únosné a pro běžného člověka akceptovatelné. Soud v tomto směru již výše poznamenal, že žalobce nerozporoval správnost podkladů, z nichž žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí vycházel a které označil v napadeném rozhodnutí, neboli nikterak nebrojil proti schválení předmětného záměru z hlediska dodržení veřejnoprávních norem. K obecnému tvrzení, že z hlediska hluku nebyla doložena žádná studie, která by prokazovala dodržení hlukových limitů, soud předně zdůrazňuje, že tuto argumentaci žalobce uvedl až v replice ze dne 30. 6. 2022, tedy po uplynutí lhůty

k rozšíření žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s. Soud pouze připomíná, že žalobce odvíjí počátek dvouměsíční lhůty k podání žaloby od data (14. 2. 2022), kdy nahlédl do správního spisu týkajícího se navazujícího stavebního záměru (novostavby bytového domu v ul. X), přičemž soudu není známa žádná skutečnost, která by tento okamžik zpochybňovala. Nad rámec nutného vypořádání však soud považuje za vhodné uvést, že žalobce se v replice uchýlil k pouhé spekulaci o nedodržení hlukových limitů ze strany stavebníka. Své tvrzení, že mechanizace užívaná ke strojnímu bourání betonových a základových konstrukcí generuje hluk vyšší, než je povolený hygienický limit, zholá ničím nedoložil. V relevantní (tj. včas uplatněné) žalobní argumentaci se žalobce s důrazem na pohodu bydlení fakticky omezil jen na blíže nerozvedené konstatování, že zátěž vyvolaná odstraňováním stavby přesahuje míru přiměřenou poměrům v lokalitě, která je obytným územím bez rušivých vlivů z okolních objektů. Žalobce pouze vyslovil domněnku, že jeho nemovitost (jeho pohoda bydlení v domě a nerušené užívání nemovitosti) bude či může být zasažena hlukem, prašností a vibracemi v důsledku realizace předmětného záměru. Ze žaloby však není patrné, z čeho žalobce usuzuje, že uvedené imise zatíží danou lokalitu nad míru přiměřenou jejím poměrům. Žalobce rovněž neosvětlil, proč by právě dočasný charakter záměru (viz výše) měl významně narušovat poměry v okolí jeho nemovitosti. Předmětem záměru je přitom odstranění nikterak objemově nadměrné stavby za použití standardních postupů a techniky. Odstraňovaná stavba se nenachází v těsné blízkosti rodinného domu žalobce. Vzdálenost 17,5 m, resp. 22 m mezi odstraňovanou stavbou a rodinným domem žalobce, případně 10 m od hranice pozemku žalobce, nelze považovat za natolik malou, že by bylo možno objektivně uvažovat o riziku intenzivnějšího pronikání imisí z odstraňované stavby, a tedy o dotčení práva žalobce nad míru přiměřenou poměrům. Je nepochybné, že imise hluku, na které žalobce klade důraz, nelze při realizaci předmětného záměru eliminovat, neboli i vlastníci okolních staveb musí (v určitém rozsahu) strpět zvýšenou hlučnost spojenou s (dočasným) použitím stavební techniky v okolí jejich nemovitostí. Skutečnost, že se jedná o obytnou zónu bez výraznějších rušivých elementů, neznamená, že každá zamýšlená realizace stavebního záměru bude do poměrů v dané lokalitě nepřiměřeně zasahovat, a tím se dotýkat práv třetích osob. Nahlíženo optikou žalobce by se institut souhlasu s odstraněním stavby dle § 128 odst. 2 stavebního zákona stal takřka neaplikovatelným, ale *de facto* by ani nebylo možné, aby vlastník stavby mohl tuto stavbu odstranit, pokud by emitoval jakýkoli hluk či další imise spojené s její demolicí. Nutno též zdůraznit, že smyslem účastenství dotčených osob na správním řízení, resp. smyslem ochrany práv dotčených osob je reflexe konkrétních veřejných subjektivních práv těchto subjektů při vydávání individuálních správních aktů. Řečeno jinak, zapojení těchto osob do správního řízení se všemi k tomu náležejícími právy by nemělo být samoučelnou a toliko formální realizací tohoto jejich práva obecně, nýbrž by mělo být nástrojem k ochraně věcně relevantních a zcela konkrétních zájmů těchto třetích osob. Žalobce se v podstatě dovolává práva na své účastenství v řízení o odstranění stavby již jen na základě toho, že je vlastníkem nemovitosti, která se nachází v blízkosti odstraňované stavby, a toho, že v důsledku polohy jeho nemovitosti bude vystaven vlivům stavebního záměru. *Implicitě* jeho žalobní argumentace vyznívá tak, že by svá „dotčená“ práva mohl hájit pouze jako účastník správního řízení. Ačkoli lze žalobci přisvědčit, že k právům účastníka řízení patří mimo jiné i právo nahlížet do spisového materiálu a seznamovat se s podklady rozhodnutí, nelze v nedostatku tohoto oprávnění spatřovat důvod, pro který by napadené rozhodnutí mělo být nezákonné. Jinými slovy, žalobce se sice nemohl detailně seznámit s podklady

rozhodnutí, které, jak soud uvedl výše, žalovaný v napadeném rozhodnutí specifikoval, mohl však popsat poměry v lokalitě a tyto konfrontovat s údaji, které o záměru vyplývají z napadeného rozhodnutí, s jehož obsahem se seznámil. Nutno dodat, že žalobce neosvětlil údajný nepřiměřený zásah do pohody bydlení ani na základě bližší specifikace záměru, kterou žalovaný popsal ve vyjádření k žalobě.

47. Lze shrnout, že předmětný stavební záměr nepředstavuje svým rozsahem a dočasností nepřiměřený zásah do dané lokality, a tudíž ani do práv žalobce.
48. Při vypořádání druhého žalobního bodu soud nejprve přistoupil k výkladu § 128 odst. 6 stavebního zákona, o němž mezi účastníky nepanovala shoda; samotný výskyt azbestu ve stavbě je mezi účastníky nesporný.
49. Z ustanovení § 128 odst. 6 stavebního zákona jasně plyne, že řízení o povolení odstranění stavby se vede v případě, kdy se ohlášený záměr odstranit stavbu týká nemovitosti, v níž je obsažen azbest a závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví stanoví podmínky pro provedení tohoto záměru. Z uvedeného je zřejmé, že pokud má žalovaný vést řízení o povolení odstranění stavby, je nezbytné, aby byla naplněna jednak fakticita existence azbestu v dané stavbě, jednak stanovena podmínka pro provedení záměru v závazném stanovisku orgánu ochrany veřejného zdraví. Pokud orgán ochrany veřejného zdraví ve svém závazném stanovisku žádné podmínky nestanoví, není splněn jeden z předpokladů citovaného ustanovení a v důsledku absence uvedeného předpokladu není třeba vést řízení a lze vydat souhlas. Soud v tomto směru odkazuje na komentářovou literaturu, kdy „(...) *vlastník stavby sice podá ohlášení záměru ji odstranit, avšak jedná se buď o stavbu v památkové rezervaci, památkové zóně nebo ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace nebo památkové zóny, nebo o nemovitost, v níž je obsažen azbest (typicky půjde o odstranění stavby, která má původní střešní krytinu z eternitu), přičemž příslušný dotčený orgán (orgán státní památkové péče nebo orgán ochrany veřejného zdraví) stanovil ve svém závazném stanovisku pro odstranění stavby podmínky (odst. 6 komentovaného ustanovení). V takovém případě se automaticky považuje ohlášení za žádost o stavební povolení a vede se správní řízení, aniž by o tom stavební úřad musel vydávat samostatné procesní usnesení. Jestliže dotčený orgán ve svém kladném závazném stanovisku žádné podmínky nestanoví nebo dokonce uvede, že vůbec není k vydání závazného stanoviska příslušný, lze na základě ohlášení vydat souhlas s odstraněním stavby. Bez závazného stanoviska nebo alespoň vyjádření dotčeného orgánu nemůže stavební úřad tuto otázku posoudit, proto je podle našeho názoru oprávněn požadovat od ohlašovatele jeho předložení.*“ (viz VÁVROVÁ, Eva, Veronika DOLEŽALOVÁ, Michal KNECHT, Vendula ZAHUMENSKÁ, Daniela KONEČNÁ, Petra HUMLÍČKOVÁ, Karel ČERNÍN a Jan STRAKOŠ. *Stavební zákon: Praktický komentář.*)
50. Soud nesouhlasí se závěrem žalobce, že v závazném stanovisku HSHMP byla stanovena podmínka. Pokud jde o pasáž „[s]tavebník může zahájit práce s azbestem spočívající v odstranění střešní krytiny z vlnitých azbestocementových desek na objektu rodinného domu až po ohlášení prací s azbestem, které stavebník, popř. firma, která bude práce s azbestem provádět, podá nejméně 30 dnů před zahájením výše uvedených prací příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví se všemi náležitostmi v souladu s požadavky platných právních předpisů pro práci s azbestem, které níže uvádíme: (...)“, tedy o poslední odstavec odůvodnění závazného stanoviska HSHMP a následný výčet právních předpisů na jeho druhé straně, nejedná se o žádnou konkrétní podmínku, která by stavebníka zavazovala postupovat určitým způsobem při pracích s azbestem, a to za účelem ochrany veřejného zdraví. Tato žalobcem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vyzdvihovaná formulace je součástí odůvodnění, tedy nikoliv výrokové části stanoviska, která je (jediná) závazná. Jak správně konstatoval žalovaný, výčet předpisů je obsahově pouze upozorněním pro stavebníka, aby věděl, jaké právní předpisy je nutno reflektovat při ohlášení (faktickém započetí) prací s azbestem. Povinnosti uložené právními předpisy nelze považovat za stanovení podmínek orgánem ochrany veřejného zdraví. S tímto konstatováním žalovaného se soud plně ztotožňuje. Stavebníkovi tedy nebyla v závazném stanovisku HSHMP stanovena žádná konkrétní podmínka, kterou by bylo současně nutné převzít do výroku, v důsledku čehož by žalovaný nemohl vydat souhlas. Žalovaný tak i v tomto směru při vydání souhlasu postupoval v souladu se zákonem.

VIII. Závěr a náklady řízení

51. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce se k výzvě soudu, zda s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, nevyjádřil (jeho souhlas s projednáním věci bez jednání byl tedy presumován) a žalovaný s rozhodnutím věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil.
53. Soud neshledal důvod pro nařízení jednání ani z důvodu dokazování, neboť zásadní podklady jsou součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Konání jednání za účelem provedení důkazního prostředku navrženého osobou zúčastněnou na řízení a žalovaným (sdělení MHMP) považoval soud se zřetelem ke shora uvedeným důvodům za nadbytečné.
54. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
55. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. září 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.